

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 50/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť mesta Žilina, zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. D. B., K., vo veci porušenia základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zastavení dovolacieho konania sp. zn. 5 Cdo 2/01 z 27. septembra 2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta Žilina o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2002 doručená sťažnosť mesta Žilina (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. D. B., K., vo veci porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 2/01 z 27. septembra 2001 doručeným mestu Žilina 29. októbra 2001.

Sťažovateľ porušenie svojich základných práv a slobôd vidí v tom, že najvyšší súd v právnej veci sťažovateľa o určenie neexistencie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (v ktorej bol sťažovateľ žalovanou stranou) vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 16 C 693/96 o dovolaní žalovaného (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľa) proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. mája 2000 sp. zn. 7 Co 475/00 rozhodol tak, že dovolacie konanie 27. septembra 2001 zastavil z dôvodu nesplnenia povinného právneho zastúpenia žalovaného advokátom alebo komerčným právnikom, keďže žalovaný (sťažovateľ) nereagoval na výzvu najvyššieho súdu na odstránenie tohto nedostatku. Podľa názoru sťažovateľa ho mal Okresný súd v Žiline vyzvať na predloženie plnej moci, a nie najvyšší súd, ktorého postup hodnotí tak, že bol nad rámec § 241 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že poslal najvyššiemu súdu požadovanú plnú moc, ktorá však nebola najvyššiemu súdu doručená, čo sa dozvedel až z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 2/01 z 27. septembra 2001 (doručeného mu 29. októbra 2001).

V nadväznosti na toto rozhodnutie sťažovateľ podal návrh na odpustenie zmeškania lehoty, ktorý však Okresný súd v Žiline zamietol uznesením č. k. 16 C 693/96-431 zo 14. februára 2002 a o odvolaní proti tomuto rozhodnutiu rozhodol Krajský súd v Žiline tak, že uznesenie súdu prvého stupňa svojím rozhodnutím sp. zn. Co 890/02 zo 7. mája 2002 potvrdil. O dovolaní z 19. júna 2002 najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 109/02 rozhodol uznesením z 26. septembra 2002 tak, že ho odmietol. Uznesenie bolo doručené sťažovateľovi 28. októbra 2002.

Od ústavného súdu požaduje sťažovateľ vyniesť tento nález:

„Ústavnej sťažnosti sa vyhovuje.

Najvyšší súd SR porušil právo sťažovateľa uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR uznesením o zastavení dovolacieho konania sp. zn. 5 Cdo 2/01 zo dňa 27. 9. 2001.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 2/01 zo dňa 27. 9. 2001 a prikazuje Najvyššiemu súdu SR vo veci o dovolaní sťažovateľa konať.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva a slobody“), ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V súlade s čl. 140 ústavy zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ustanovuje podrobnosti o spôsobe konania pred ústavným súdom.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje a zisťuje, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa odseku 2 citovaného ustanovenia. Jedným z dôvodov odmietnutia je aj oneskorene podaný návrh (sťažnosť).

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sa v ňom dožaduje zrušenia právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. októbra 2001, t. j. po uplynutí vyše jedného roka.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 2/01 z 27. septembra 2001 nepovažoval za zachovanú, a preto odmietol sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene.

Bolo už potom bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2003